

[Tinning]

andre sager, kobler den selvstændige tænkning fra. Man gør, hvad man får besked på.

Vi ved, at i Socialdemokratiet er der en dyb, dyb splittelse. Når vi i dag i Det fri Aktuelt kan læse en professor i jura, der hedder hr. Ole Espersen, citeret for at sige: »Der bliver ikke færre voldstilfælde af det her. Og det er klart, at det strider mod det, jeg som jurist er opdraget med: at ingen skal i fængsel, inden de er dømt . . .«, så er det selvfølgelig ikke nogen tilfældighed.

Når vi i Månedsbladet Press, nr. 18 fra maj 1987, kunne se den samme professor i jura, hr. Ole Espersen, citeret for, at lovforslaget strider imod menneskeretskonventionen, så er det heller ikke nogen tilfældighed.

Det er i hvert fald klart, at der i den socialdemokratiske folketingsgruppe heldigvis ikke er den helt entydige afklaring og opbakning, som hr. Torben Lund indtil videre taler om.

Det hænger jo sammen med, at man udmærket godt ved, at når man laver denne udvidelse af retshåndhævelsesbestemmelsen, så må der nødvendigvis ske det, at man i stigende grad kommer til at varetægtsfængsle folk på retshåndhævelse på et grundlag, der senere viser sig simpelt hen ikke at holde.

Sådan vil det komme til at gå, og vi ved selvfølgelig også, at der vil komme til at ske det, at praksis om straf før dom også bliver udvidet. Det er derfor, jeg gik så voldsomt i rette med justitsministeren, da han tidligere i debatten talte om, at dette jo vedrører personer, der gør sig skyldige i grov vold.

Nej, det gør det lige præcis ikke. Det vedrører personer, om hvem man har en særlig bestyrket mistanke om, at der er begået grov vold, og det viser sig jo, som jeg har nævnt tidligere i en række eksempler, at det kan man ikke altid føre endeligt bevis for, når sagen kommer for retten. Der er endda nogle, som bliver totalt og i sidste instans fuldstændig frikendt.

Så vil jeg godt igen minde om, at den undersøgelse, jeg refererer til, jo også beskæftiger sig med, hvordan det tidligere er lykkedes Folketinget at arbejde med retshåndhævelsesarrestbestemmelsen. Man sagde, at nu skal vi begrænse anvendelsen, men der er sket det, at anvendelsen af bestemmelsen i stedet for er blevet voldsomt udvidet.

Jeg mener egentlig, at det eneste argument, som er tilbage, er det, som sælges under lidt

forskellige betegnelser, nemlig befolkningens retsfølelse, »folk mener«, »af adskillige samtaler er det fremgået« og lignende.

Hr. Ole Espersen siger det i dag rimelig klart, synes jeg, i Det fri Aktuelt:

»Dette er et tilbageskridt for en del af retssikkerheden,« – det mener jeg er præcist udtrykt – »og vi gør det af hensyn til, at vi ønsker at skabe forståelse for at gennemføre en human kriminalpolitik på længere sigt.«

Forstå det, hvem der kan, men det er forklaringen: et tilbageskridt for en del af retssikkerheden af hensyn til, at vi ønsker at skabe forståelse for at gennemføre en human kriminalpolitik på længere sigt.

Det drejer sig med andre ord om, at Socialdemokratiet tror, at man ved at give efter i dette spørgsmål senere og ved en anden lejlighed kan komme igennem med nogle andre mere humane forbedringer på andre områder og sådan noget. Jeg ville håbe, det var rigtigt, men jeg tror desværre ikke på det, og jeg mener også, at det, der må være retspolitikernes opgave, især justitsministerens opgave, men sandelig også Socialdemokratiets opgave, må være at gøre klart, at der er visse principper inden for retspolitikken, som man ikke ønsker at gøre vold mod. Og man ønsker ikke – det kunne jo være et passende standpunkt – at udvide den praksis, hvor der er tale om straf før dom.

Jeg synes, der kan være grund til til aller sidst at minde om, hvad mindretallet i retsplejeudvalget sagde allerede i 1935. Det sagde:

»At der med basis i dette tilfælde rejser sig en folkestemning, er intet argument for en lovændring. En stadig retsopfattelse skal loven være i overensstemmelse med – en stemning skal lovgiveren helst forholde sig ganske ligeegyldig for.«

Det er desværre min helt klare opfattelse, at det, der foregår nu, er, at justitsministeren rutineret, fordi han kender turen, sejler af sted på en stemningsbølge i befolkningen. Vi så det i flygtningespørgsmålet, og vi så, hvordan Socialdemokratiet reagerede dengang, og vi ser det igen. En stemning er der tale om, og så kan professor i jura, hr. Ole Espersen, sige en hel masse principielle ting om, at det her er i virkeligheden ikke så godt, og at det er en begrænsning af retssikkerheden osv. Men det, Socialdemokratiet så gør, når de har sagt de pæne ting, er at komme med et